

Přátelé moji milí,

usoudil jsem, že je nejvyšší čas vystoupit z bažin. Děkuji Vám, že jste se o mě jízlivě neotírali, i když bych si to za svou mlčící rubriku zasloužil. Dokonce ani jistý Hvězdička, mně známý též pod pseudonymem MK, o mně tentokrát na serveru Klof jízlivě nenapsal, ať to zabalím, že jsem si patrně včas neuvědomil, jaká je to práce napsat takovou nějakou recenzi.

Je to práce, je to práce. Jednu takovou mám rozepsanou, doufám, že se s Vámi o ní už brzy podělím. Je o takové té desce, co je na ní pán, který má oslí uši a vyplazuje jazyk. Tedy on ho nevyplazuje, jenom ho má dokreslený. Jirka moravský Brabec kdysi prohlásil, že recenzi desky vlastně píše jen nejrychlejší publicista, ostatní už píší recenze recenzí svých rychlejších kolegů. Bohužel má do značné míry pravdu. Při recenzi alba **Bouda**, které bylo ve všech možných článcích a diskusích důkladně rozpitváváno se stále se opakující otázkou "Poháněla

Jiřího Schmitzera

k vydání desky pouze jeho neukojitelná kaprolálie nebo ještě něco jiného?" jsem zdánlivě odsouzen k opakování již napsaného. Přesto jsem měl touhu tuto recenzi napsat, a nejen proto, že jsem CD dostal přímo do ruky a učinil jsem o tom kdysi takový slib. Asi byla taky neukojitelná. (Ta touha.)

Chtěl jsem poreferovat o koncertech navštívených v lednu. Moc jich nebylo, ale to je spíš můj problém: řekl bych, že na slušné programové nabídce se tentokrát v Praze ani moc nepoznalo, že právě probíhá leden.

Klub Lišák vedený Pájou Jindrákem teď právě, myslím, prožívá jedno ze svých klidnějších a šťastnějších období. Plný sál diváků různého stáří - to bylo publikum v KD Novodvorská při lednovém "keltském" večeru. Měl jsem pocit, že skupina **Jauvajs** by mohla po svém znovusejití v plném počtu trochu víc zkoušet, protože skřípajících detailů jsem slyšel poměrně dost. Přesto Jauvajs potěšili - třeba takovými momenty, jako je již tradičně virtuózní hra na flétničku kapelníka Jakuba Linharta (který s ní také již tradičně šetřil) nebo stále se lepšící zpěv Romana Opavského. Co se

Asonance

týče, největším překvapením byla mluvená složka. Kdesi - tuším v Americe - dlící Luboš Pick (jeho basové party odehrál folklový Mirek Sebera), zdánlivě nenahraditelný mluvka, byl zřejmě hned dvakrát naklonován. Velmi vtipně a zcela v Lubošově duchu se totiž činilo duo zpěváků Petr Bohuslav a - pozor! Dosud nikdy hlásku nepromluvivší Roman Slaboch! Co se muziky týče, těžko očekávat od více než čtvrtstoleté sestavy projev s nějak příliš vysokým "tlakem". To ovšem neznamená, že to čas od času nezajiskří. Když zpívala Hanka Horká

Zelené francouzské pláň, mnou již nesčíslněkrát slyšené, měl jsem na krajíčku.

Na **Jablkoň** do Malostranské besedy nestačí přijít včas, chodte s předstihem! To samozřejmě není tak překvapivé odhalení, nicméně nerespektování tohoto pravidla způsobilo, že eventuální popis vizuálních zážitků by byl z mé strany značně zkreslený. Z pozice, kterou jsem zaujal, byl totiž drtivou většinu času vidět pouze Johnny Jůdl, kterého jsem tím pádem chtěl nechtěl detailně studoval. Jak hraje na basu, jak se šklebí, když o něm kapelník Michal Němec prohlásí, že teď bude hrát na větev (jablkoňský výraz pro fagot). Z akustického vjemu šlo ale naštěstí snadno vyvodit, že jsou přítomni i další tři jablkoňové. Hrály se jak písničky Malé lesní, tak kompozice Velké polní Jablkoně, kapela se dokonce v pozdním lednu pochlubila i svým čerstvým vánočním hitem *Hovada boží*. Beseda nabouchaná spíše mladším publikem, prima atmosféra, aplausy a přídavky: Jablkoň si zaslouženě hová na pozici v užší špičce žánru.

A co pěkného jste slyšeli vy?